

Holberg og Kvinderne

af

Ida Falbe Hansen.

Naar man skal tale til Ære for en Mand, saa er det i sin Orden, at man søger at tilegne ham saa megen Ære som muligt. Saa sker det vist ikke saa sjældent, at en Biograf, af Iver for sin Helt, giver ham mere end der kan tilkomme ham, saa at enten det Billede, man faar af denne Personlighed, der har *alle* mulige Fuldkommenheder, bliver ganske udsvømmende eller uklart, eller at en Kritiker tager sig over at pille Fjerene af den pyntede Krage. Noget saadant er jeg ikke bange for skal overgaa mig; det skal være min Opgave at vise Dem, at Holberg virkelig var en Ven af Kvinderne, ja endog af »Kvindesagen«, og at dette paa det nøjeste hænger sammen med hans hele Personlighed.

At Holberg var Kvindehader er en temmelig almindelig Anskuelse; den udtaltes endnu af saa forskellige Forfattere som Hostrup og Werlauff. Ja, den norske Literaturhistoriker Dietrichson mener endog, at et af Holbergs Skæmtedigte, som jeg siden skal omtale nærmere, er et ligefremt Modskrift mod Kvindesagen.

Hvorpaa støtter nu disse og andre Forfattere denne deres Mening?

1) Paa den Omstændighed, at Holberg var Pebersvend. (Den Gang havde man nemlig endnu ikke opfundet den moderne Doctrin, at Kvinden langt mere end Manden er skabt for Ægteskabet. Man sagde den Gang, at ligesom Kvinden var skabt til at være Hustru og Moder, saaledes var Manden skabt til at være Mand og Fader, og blev han det ikke,